

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: P. Č.**, proti **žalované: Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1 – Nové Město, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1586,1901/11, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2013, č. j. 3 A 44/2012 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl nepřiměřenost lhůty k zaplacení soudního poplatku. K tomu rovněž dodal, že městský soud neodůvodnil, proč považoval lhůtu za přiměřenou, a odmítá pochopit, že pro osobu v hmotné nouzi nemůže být dostatečná ani dvouměsíční lhůta k zaplacení.

Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Zdejší soud se v nynější věci neztotožnil s námitkou nepřiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku.

Ze spisu městského soudu, který byl vyžádán pro věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 As 70/2013, Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesením ze dne 24. 4. 2012, č. j. 3 A 44/2012 - 27, městský soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku. Na to stěžovatel reagoval podáním žádosti o osvobození od soudních poplatků, která byla zamítnuta usnesením městského soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 3 A 44/2012 - 48. Stěžovatel podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, ta však byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 8 As 70/2013 - 12 (dostupným z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu). Ve zmíněném usnesení, jímž městský soud zamítl stěžovatelu žádost o osvobození od soudních poplatků, byl stěžovatel současně vyzván k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 7 dnů, jejíž počátek se odvíjel ode dne 26. 7. 2013, kdy usnesení osobně převzal.

Při posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku zdejší soud nepřihlíží jen k délce lhůty, která byla k jeho zaplacení výslovně ve výzvě k zaplacení stanovena (zde šlo o sedm dnů), ale též k době, která uplynula mezi doručením výzvy k zaplacení soudního poplatku a nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení pro jeho nezaplacení. Je to z toho důvodu, že až do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku může být soudní poplatek zaplacen (dle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, totiž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci). Obdobným způsobem přistupuje k posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku ve správním soudnictví i Ústavní soud, viz např. jeho náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, publikovaný jako N 193/47 SbNU 539, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>.

V nynější věci nabylo napadené usnesení městského soudu o zastavení řízení právní moci dne 19. 8. 2013, kdy bylo doručeno stěžovateli. Městským soudem určená sedmidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku se tak fakticky prodloužila na více než tři týdny (od 26. 7. 2013, kdy stěžovateli byla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, do 19. 8. 2013, kdy bylo řízení pravomocně zastaveno), v nichž bylo možno zaplatit soudní poplatek. Takovou dobu však nelze k zaplacení soudního poplatku považovat za nepřiměřenou, jelikož v jejím rámci je možné reálně provést všechny kroky spojené se zaplacením soudního poplatku, shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 As 42/2012 - 12.

Stěžovatel dále namítl, že městský soud neodůvodnil, proč považoval lhůtu za přiměřenou a odmítá pochopit, že pro osobu v hmotné nouzi nemůže být dostatečná ani dvouměsíční lhůta k zaplacení. Ve vztahu k této námitce lze zcela odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 53/2013 - 10, v němž bylo konstatováno: „*Při stanovení lhůty k zaplacení soudního poplatku není soud povinen přihlížet k majetkovým poměrům účastníka řízení, neboť tyto poměry zásadně hodnotí pouze ve vztahu k případné žádosti o osvobození od soudních poplatků. Délku lhůty přitom soud nemusí podrobněji zdůvodňovat; postačí, jestliže stanoví lhůtu přiměřenou.*“

pokračování

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu